

Ավետիք Իսահակյան

Ա՞խ, ալ – վարդի, սիրո վարդի

Ա՞խ, ալ – վարդի, սիրո վարդի
Չո՛ր փշերը մնացին…
Էն փշերը մատաղ սիրտըս
Քրքրեցին ու կերա՞ն.
Կարմիր – կանաչ իմ օրերըս
Սիրո սգով սևացան…
Ա՞խ, ափսո՞ս իմ գարուն կյանքիս
Սո՞ւր փշերը մընացին…

1897
Ալեքսանդրապոլ

Յատուկ Պոէմ